

[Poulsgaard]

set ingen tilknytning til Vestsjællands Amt. Hun ville gerne indlægges i Holstebro, men det var simpelt hen uladssigeligt. Hun kunne ikke blive indlagt i Holstebro, selv om hun havde alle sine pårørende boende omkring Holstebro. Hun skulle blive i Vestsjællands Amt, for Ringkøbing Amt ville ikke betale. Jeg ved ikke, om den slags ting er til gavn for patienterne.

I Viborg er der et meget moderne psykiatrisk hospital. Det har Ringkøbing Amt benyttet i mange år, men nu har Ringkøbing Amt fundet ud af, at man selv vil behandle sine patienter, og så begynder man selv at bygge ud og bygge op. Det er måske nok til gavn for patienterne, men det er en fuldstændig forkert anvendelse af samfundets ressourcer. Så langt er der heller ikke fra Herning til Viborg eller fra Holstebro til Viborg.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Carsten Andersen i det, han sagde heroppefra. Vi har virkelig behandlet de psykiatriske hospitaler dårligt. Når man færdes inden for hospitalsvæsenet, er der en verden til forskel på, hvordan psykiatriske patienter og andre patienter har det. Mange steder – det kan være i Roskilde, og det kan være Nordvang – er der virkelig behov for at få moderniseret de psykiatriske hospitaler.

Men når vi har de moderne psykiatriske hospitaler, er det da fuldstændig vanvittigt, at nogle amtsgrænser skal forhindre, at de bliver udnyttet. Derfor synes jeg ikke, det er særlig smart at fremhæve amternes store rolle.

Vi er heldigvis kommet derhen, at man nu kan snakke åbent om det, vi i gamle dage kaldte sindssygdomme; det kunne man ikke, dengang jeg var barn, da var det tys-tys. Men der er jo sket meget i mellemtiden. Og når antallet af disse lidelser stiger, har det nok mange forklaringer: Vi har familier i opløsning, og jeg har ladet mig fortælle, at hvis man hos en enlig mor konstaterer lidt psykiske problemer, så er vejen ikke lang, inden man fjerner børnene og får hende anbragt et eller andet sted. Hvis det er rigtigt, er det behandlersamfundet, som det ikke skal være. Derimod er det i hvert fald nok rigtigt, hvad der har stået i aviserne i de seneste dage, at over en fjerdedel af mennesker over 80 år aldrig kommer uden for en dør. Det er klart, at når man isolerer mennesker i så uhyggelig grad, som vi har gjort med de ældre, opstår der psykiske problemer.

Jeg ved ikke rigtig, hvordan vi skal tackle det problem. Vi skal nok stadig væk arbejde på, at de ældre skal blive i eget hjem så længe som overhovedet muligt. Men vi må samtidig også sikre, at der er midler til det. Det er ikke nok, at der kommer en hjemmehjælper en halv eller en hel time hver dag og så en chauffør med maden. De får ingen kontakt med andre mennesker; mange gange er det jo lige så meget det, at de ældre får en snak med et andet menneske. Det er faktisk vigtigere, at hjemmehjælperen har tid til at snakke med de ældre, end at de gør rent, men det har de jo ikke tid til.

Jeg tror, at hvis vi griber ældreomsorgen lidt anderledes an, ville vi kunne spare en hel del udgifter til psykiatrien. Men i hvert fald ryster det mig, at der egentlig er så mange ældre, der sidder og har det så skidt, der er så ensomme. Man kan spørge sig selv, hvad man får ud af at lægge år til liv, hvis det er den måde, disse år leves på.

Der er i hvert fald utrolig mange ting at tage fat på. Vi skal ikke altid være bange for at gå nye veje. Nogle plejehjem er begyndt at forsyne beboernes sko med et indlæg, så man kan finde dem igen, hvis de forlader hjemmet. Man kan jo ikke have vagt ved døren hele tiden, men på denne måde kan man se, om han eller hun er på vildspor og få dem hjem igen. Jeg ved ikke engang, om det er tilladt, men ellers er det i hvert fald en af de ting, som jeg synes vi skulle tage fat på. Vi skal ikke være bange for at bruge den slags moderne teknik i ældreplejen.

Men fiksering er jo en anden ting. Jeg er fuldstændig klar over, at man kan ikke undgå fiksering, men jeg kan ikke lide det. Jeg synes, at her må vi i allerhøjeste grad fra samfundets side være parate til at ofre det, der skal ofres for at undgå fiksering. Det kan ikke være sådan, at man bruger fiksering for at hjælpe personalet. Fikseringer skal kun bruges i aller-allerdyreste nødstilfælde, det må kun være en nødløsning. Jeg afviser ikke, at det kan være nødvendigt, men det skal kun være som en nødløsning.

Vi har også nogle forsøg i gang på flere plejehjem, hvor man virkelig har fået halveret forbruget af medicin. Det er så nemt at give folk sovetabletter og nervetabletter og alt muligt. Det er ikke den vej, vi skal gå. Vi må og skal have et personale, der har tid til at tage sig af beboerne, snakke med dem.